

– Այո, Տեր:

– Չրուցէ՛, ի՞նչ խնդիրք ունիս:

– Ոչինչ, Տեր, քու ողջութիւնդ. միայն կ'ուզեմ յիշեցնել, որ Օձն քաղքին մէջ երբեմն շատ տարիներ առաջ ինձ յանձնեցիր իմանալ թէ ո՛վ էր այդ երեք դաւաճան իշխանաց մատնութեան թուղթը գրողը առ Բուդայ, ես այն ատեն իմացայ թէ Մարտիրոս անուն վարդապետ մ'եր, եւ դու ինձ ապսպրեցիր չի մոռնալ այդ անունը եւ երբեմն յիշեցնել եւ ջանալ գտնել. ես գտայ այդ մարդը եւ տարի կայ, որ այստեղ վարը բանտը կսպասէ: Ես ժամանակ չունեցայ զինք յիշելու, վասնզի քու հրամանաւդ Նորաբերդ էի, եւ ոչ դու էլ ժամանակ ունեիր Նորա գործով զբաղելու: Խուրեն այս առաւօտ ինձ յիշեցուց եւ ըսաւ թէ իշխանուհին եթէ իմանայ, որ այդ մարդը տարին ամբողջ առանց դատաստանի շղթայակապ մնացել է՝ բանտը մեր գլխուն կը կործանէ:

Իսկ Գուրգէն խոժոռ նայեցաւ Վահրիճի այս յայտնութեան վրայ եւ քովնտի ակնարկ մը ձգեց Յեղինէի, որ ուշադրութեամբ անխոռով եւ խիստ կը նայեր սպասաւորին, որ տեսնելով թէ ախորժ չեղաւ իւր յայտնութիւնը, վրայ բերաւ ուրիշ պարագայ մը նաեւ:

– Ես այնպէս իմացայ այդ վարդապետին խոստովանութենէն, որ գայ ասկից երկու-երեք տարի առաջ Երագածի գիւղին քով կիսափուլ վանքի մէջ երբ դու իրեն ապաւիներ ես՝ Դերենիկին բանտէն ազատելով՝ զթեզ նկուղի մը մէջ փակեր եւ Դերենիկին մատներ եր: Ես այս պարագան չգիտեի՝ իրմէ իմացայ:

– Անպիտան՝,– ըսաւ Գուրգէն բարձրաձայն քրքիջ արձակելով,– այդ ի՞նչ յիմար է եղեր, որ քեզի պէս առաքինի մարդ փնտրել ընտրել է խոստովանահայր: Գնա՛, արձակէ այդ մարդը, արդէն տարի մը բանտ քաշել ապաշխարել է: